

ROZPRÁVY

L I S T I D O K Ř Í S T A N S K O U D E M O K R A C I I

Č. 6, R. II, 1951.

OBSAH:

KARTY NA STUL

CLEMENTISOVA ZAHRANIČNÍ POLITIKA

DIALEKTICKÝ MATERIALISMUS

O NOVOU TVÁRNOST ČESKÉHO SELSTVÍ

AKTUALITY A POZNÁMKY

Exp.: S. Ghelfand, 49 Rue Brichaut, Bruxelles, Belgique.

Journal périodique.

FR 14

K A R T Y N A S T U L

S. Ghelfand

Slyšíme často nářky na nejednotnost a rozháranost našeho exilu, a že prý jednotný čs.odboj ve druhé světové válce měl mnohem pronikavější úspěch u zahraničních vlád, než je tomu dnes.

Je to pravda. Druhý čs.odboj byl vcelku jednotný a organizoval se kolem osoby dra E.Beneše. Byl uznán spojeneckými vládami, a dr Beneš se pak vrátil do ČSR jako prezident republiky v čele svých věrných spolupracovníků, kteří ovšem zaujali nejvyšší místa ve vedení osvobozeného státu. Tato okolnost byla také rozhodujícím důvodem k tomu, že přemnozí politikové nastoupili cestu do exilu, jelikož se obávali, že se ČSR osvobodí bez nich a oni by pak přišli o ministerská a jiná křesla. To je také vlastní podstatou žabomyší války v lůně bývalé t.zv. Rady svobodného Československa, která se rozpadla proto, že dr Petr Zenkl chtěl zůstat jako její nesesaditelný předseda a vrátit se pak domů jako prezident republiky; acšak presidenty by se chtěli stát i také Ferdinand Peroutka, Vojta Beneš a prý i Václav Majer, nemluvě o nejméně deseti kandidátech na ministerské předsednictvo. Hlavní basí, na niž vznikl převelebný washingtonský sbor, bylo politické zlatokopectví, a politické zlatokopectví bylo také příčinou zániku t.zv.Rady, jejíž více než dvouletou činnost lze zhodnotit matematicky přesně - nulou.

Ze stanoviska politických zlatokopů, tvořících velkou většinu t.zv.Rady, je rozpad washingtonského sboru tragedií, poněvadž všechno nasvědčuje tomu, že ani "sedmnáctka" ani "třináctka" nebudou uznány Západem jako vrcholná reprezentace Čechů a Slováků v exilu. Potom by ovšem nebyl presidentem ani Zenkl ani Peroutka, a také ty tam by byly sladké vidiny ministerských a jiných křesel. Vůbec to vypadá, jakoby se národ hodlal nejen osvobodit bez profesionálních osvoboditelů nýbrž také i od nich, což by pro ně byla rána nejhorší. Proto také vyvíjí dnes horečnou činnost, konají porady, konference, svolávají poslance ke konsultacím, všechno ovšem ve vzduchoprázdném prostoru, jelikož čs.exil je celkem lhostejný vůčipolitickým osudům našich chronických osvoboditelů, a nejvýše si jen odplivne, když nějaký ten poslanecký či osobně-tajemnický Jidášek přeběhne k "třináctce" nebo se zaprodá za hojné koryto. Ze stanoviska pak zájmu národa a demokratického odboje je rozhodně lépe, když jsou sociálm marxisté a kolaboranti, kteří tvoří většinu t.zv.Rady, proti sobě rozdělení, než aby ve svorné spolupráci připravovali nové spiknutí proti národu.

Ti, kteří si stěžují na "rozháranost" a "nejednost" naší emigrace, neuvědomují si základní problematiku současného odboje. V druhé světové válce šlo o osvobození národa a státu od cizích okupantů, dnes však nám jde o osvobození od nelidského vnitropolitického režimu. V druhém odboji stala se osoba dra Beneše symbolem všennárodního sjednocení, od krajní pravice až do krajní levice, ovšem symbolem, na nějž pak národ krvavě doplatil závis-

lostí na Sovětském svazu, znárodněním, retribučními zločiny, zavražděním dra J. Tisa a 25. únorem. Nyní je situace docela jiná. Máme již jednak zkušenosti a přesvědčili jsme se na vlastní kůži o tom, že jeden neschopný politik může těžce uškodit milionům svých spoluobčanů, jednak jsme konstatovali, že bývalý t.zv. vrcholný orgán čs. exilu po celé dva roky zachovával mlčení o cílech odboje a mlčí dosud. "Boj proti komunistickým vládcům v ČSR?" Je to příliš mlhavé a nejasné. Vždyť proti dnešnímu režimu v ČSR "bojuje" také Laušman včetně Houdka a Kratochvíla, a bude prý proti němu bojovat i též Clementis, jakmile se mu podaří uprchnouti z vězení do exilu. Protesty proti komunistickým žalářům a koncentrákům? Avšak žaláře a koncentráky nejsou příčinou komunistického režimu, nýbrž jeho důsledkem. Příčinou a podstatným znakem dnešního režimu v ČSR je marxismus a socialismus, t.j. řád, kde veškerou výrobu a národní práci řídí státní úředníci pod dohledem partajníků. Kdyby totiž byli řemeslníci, dělníci, rolníci a kněží nadšeně pracovali každý za deset, a při tom horoucně milovali Gottwalda, Čepičku a Plojgara, pak by nemusili v komunistické ČSR být ani koncentráky a tábory otrocké práce, které jsou jen prostředkem pro uskutečnění a upevnění socialismu. Socialismus bez koncentráků musí nevyhnutelně zkrachovat, jako zkrachoval v Anglii a v Australii. Kdo však pokládá socialistický řád za ideál lidské společnosti, musí se koneckonců smířit s koncentráky, s otrockou prací statisiců a s diktaturou proletariátu, ostatně podle Marxe nebude tato diktatura věčně trvat, nejvýš tak několik set let, než si lidé na to zvyknou.

Ten, kdo o sobě tvrdí, že šel do exilu, aby bojoval proti komunistickému režimu v ČSR, musí přiznat barvu v otázce, zda-li je také ochoten bojovat proti tomu, co tvoří podstatu komunistického režimu, t.j. proti marxismu a socialismu, proti znárodnění a košickému programu. To, že košický vládní program přijali za svůj také nemarxisté a nesocialisté z Národní fronty, nic nemění na jeho ryze marxistické povaze, a v nejlepším případě dotvrzuje jen ignoranci a politickou nezralost národněfrontovských hrdinů, z nichž přemnozí stkví nyní ve "vrcholném orgánu". Avšak vzhledem k tomu, že se řečníci hrdinové až dosud nezmínili ani slůvkem o tom, že litují svého podpisu na košickém prohlášení a jej odyolávají, jsme v nich nuceni i nadále spatřovat zastánce znárodnovacích a jiných národněfrontovských zločinů, neboť jejich mlčení je usvědčující ještě pádněji, nežli otevřené doznání.

Nemůže ovšem být sporu o tom, že všechny tyto problémy budou rozřešeny s konečnou platností národem doma, po osvobození od komunistického jha. Avšak my emigranti, máme právo žádat od každého, kdo si činí nárok na vedení čs. exilu, aby jasně řekl, co hodlá předložit národu doma k rozhodnutí. Karty na stůl, pánové! Nepomohou tu žádné vytáčky a žvasty o pokrokové humanitní demokracii. Odsuzujete znárodnovací dekrety, které jste sami vypracovali a předložili prezidentu republiky k podpisu? Uznáváte za protizákonná a protiústavní opatření učiněná na základě košického vládního programu a presidentských dekretů? Nic neodvoláváte, pánové? Potom nejste odpůrci komunismu, nýbrž jste jen rivalové dnešních vládců ČSR, a jste na stejné linii s Laušmanem,

Houdkem a Kratochvílem, vůči nimž jste projevili nejčernější nevědění tím, že jste je nevzali ani do vaší t.zv.Rady, ačkoliv do ní patřili tělem a duší. A to je také příčina, proč nemůže demokratický a čestný čs. exil souhlasit s tím, abyste si hráli na budoucí presidenty a ministerské předsedy. Neboť, vrátíte-li se domů skutečně jako čs. vláda, bude to nepochybně znamenat jak v zemích historických, tak zejména na Slovensku, povstání se všemi jeho nedozírnými důsledky.

Třetí zahraniční odboj Čechů a Slováků se může účinně projeviti jen v jednotě mravní, demokratické a protimarxistické. Marxisté a jejich kolaboranti socialističtí i nesocialističtí nepatří do demokratického odboje. Nelitujeme toho, že třetí exil není jednotný: pravda je nad mechanickou jednotu. Nejsme stádem nemyslicích lidí a nejsme též ochotni věřit legendám, jež o sobě šíří profesionální osvoboditelé, ani jejich jednotně falešným pasům demokracie a pokroku.

CLEMENTISOVA ZAHRANIČNÍ POLITIKA

/Úryvek z knihy/

B o h d a n C h u d o b a

Konec r.1946 a počátek roku následujícího, který se měl u nás stát rokem osudných rozhodnutí, uplynuly poměrně klidně. Ještě v září načrtl Churchill v Curychu svůj záměr vytvořit Spojené státy evropské - a většina Evropanů v tom navzdory všem komunistickým posměškům viděla záměr skutečně mírový, nikoli přípravu nějakého západního bloku. Také na druhém konci světa se tření odlišných národů poněkud zmírnilo. V prosinci prohlásil prezident Truman, že na základě zpráv, které generál Marshall přivezl z Číny, Spojené státy severoamerické se ani nadále nebudou míchat do vnitřních čínských záležitostí. Těmito "vnitřními" záležitostmi myslel postup komunistických oddílů Maotse-tungových ze severní Číny k jihu. Nikdo se tenkrát nenadál, že první výstřel třetí světové války padnou právě na Dálném východě - na Korei.

Se značnou úlevou byla také po celém světě přijata zpráva, která došla před vánocemi z Nového Yorku, že se totiž zahraniční ministři velmocí shodli na konečném znění mírových smluv s Itálií, Finskem, Rumunskem, Maďarskem a Bulharskem. Pouze otázka města Terstu byla ještě odevzdána bezpečnostní radě Spojených Národů. Mír s Německem byl pro naši vlast záležitostí mnohem vážnější, než mír s pomahači Německa. A jaké jsme o něm měli sami představy?

Měli jsme jednu výhodu: tu, že hranice mezi našimi zeměmi a Německem byly již od staletí ustáleny. Byla tu také ta skutečnost, že převážná část německého obyvatelstva byla od nás již vystěhována, aniž by se na čáře těchto starých hranic cokoli

bylo změnilo. Tuto skutečnost pokládají mnozí také za výhodu; já jsem o tom měl své pochybnosti.

Byla tu však také dlouhá hranice s územím, které dříve patřilo Německu a nyní bylo obsazeno Polskem. Tato hranice, od výběžku Frýdlantského až po Bohumín šla také kolem Kladska, Hlubčicka a Ratibořska, kteréžto tři kraje nejenže až do poloviny 18. století patřily jako celé ostatní Slezko ke koruně svatováclavské, nýbrž byly ještě stále ze značné části osazeny českým obyvatelstvem. Kromě toho bylo třeba mít na paměti, že na Rooseveltově, Stalínově a Churchillově schůzce v Jeltě, kde byla t.zv. Curzonova linie přijata jako východní hranice Polska, rozdělující polský živel od živlu ukrajinského a běloruského, byl Polsku současně slíben podstatný územní zisk na severu a na západě. Tímto ziskem mysleli Britové a Američané splnění požadavků polské vlády v Londýně, která si činila nárok na východní Prusy a na Horní Slezko. Po konci války však Poláci obsadili nejen tato dvě území - o severní polovinu východních Prus je ovšem připravil Sovětský svaz - nýbrž také skoro celé dolní Slezko. Bylo možno s velkou pravděpodobností předpokládat, že mírová konference neschválí tak obrovského územního zisku. I ve Francii, kde se nikdy nestarali o německé zájmy, a kde naopak každé oslabení Německa bývalo vítáno, ozýval se proti tomu hlasitý odpor. V nejlepším případě se Poláci mohli nadít, že jim mírová konference z Dolního Slezka ponechá jen Vratislavsko. Celé Liberecko i krak Krkonošský by tak znova dostali německé sousedství. Bylo však také možno obávat se, že mírová smlouva přizná zpět celé Dolní Slezko, takže ba se pak i Kladsko octlo znova v německých rukou.

A postavení Polska ve světě i jeho vztah k nám byl přitom podivný. Třebas si západní mocnosti pospíšily uznat t.zv. lublinskou vládu, jmenovanou Moskvou, v níž jediné Mikolajczykova strana zastupovala zdrcující nesocialistickou většinu polského národa, byly volby v Polsku neustále odkládány. Místo nich bylo v červnu 1946 uspořádáno jakési referendum o znárodnování, při čemž však otázka týkající se znárodnování byla obratně spojena s otázkou týkající se nových hranic na západě, takže obyvatelstvo vesměs lasovalo pro znárodnování, aby nemusilo hlasovat nevlástecky. Volby do sněmovny byly uspořádány teprve 19. ledna 1947, a to způsobem tak dokonale podvodným, že Spojené státy ihned protestovaly ve Varšavě i v Moskvě proti porušení Jaltské dohody. A vůči Čechům a Slovákům se komunistická vláda ve Varšavě nechovála nijak příznivě. Rozhlas v Katovicích zahrnoval náš stát nádávkami takřka denně a protestantští pastoři na Těšínsku mu vydatně pomáhali v podrývání vztahů česko-polských. České obyvatelstvo ze severozápadního Kladska, z Hlubčicka a Ratibořska prchalo na naše území, zachraňujíc nejednou holé životy před polskou komunistickou policií. Také Slováci v polských částech Oravy a Spiše neměli nikterak na růžích ustláno.

Po uvážení všech těchto věcí bylo teprve možno dospět k závěru, který by byl základem našeho postupu při sjednávání mírové smlouvy s Německem. Podle mého názoru by tento závěr byl vypadal asi takto: když jsme již neměli odvahu vyřešit jinak věc převážně

německých krajů na západě a severu Čech, než úplné vystěhování Němců bylo na místě nežádat již na západ od Krkonoš žádných dalších územních zisků; zato však na východ od Krkonoš bylo při nejmenším oprávněné požadovat aspoň severozápadní část Kladska a Hlubčicko s Ratibořskem. Kromě toho v té době, počátkem r.1947, bylo také ještě možno mluvit do úpravy veřejné správy v Německu samotném. A v této věci mohla být jediným našim vodítkem naše dějinná zkušenost s německým imperialismem. Pošetilé ovšem bylo domnívat se, že by někdo na delší dobu byl mohl zabránit novému sjednocení německého národa v jednom velkém státě. Nacionalismus dvacátého století si ani po druhé válce a po prolití tolika krve nezadal s nacionalismem století předchozího. Ale bylo možno přichytit se tu myšlenky federační jako jediné, která může vést k trvalejšímu míru. Bylo možno požadovat, aby Německo zůstalo rozděleno, pokud by nevznikla jednotná Evropa. Tak o to aspoň usilovali mnozí Francouzi, tak se na věc také dívali Holanďané a Belgičané.

Ukázalo se však, že názory lidí, spravující náš stát, jsou jiné. Příznačné pro "demokratickou" správu našeho státu v té době bylo již to, že o směrnicích pro naši delegaci, která měla být vyslána na druhou půli mírové konference, rozhodla vláda 4.ledna 1947, ale teprve 13.února 1947 byl svolán zahraniční výbor sněmovny, aby o tom vyslechl zprávu státního tajemníka Clementise. Ani v klubu lidových poslanců žádného ministra nenapadlo za celých oněch pět neděl něco o tom poslancům sdělit. Předseda zahraničního výboru sněmovny dr. Ivo Ducháček byl ovšem také poslancem lidové strany a měl možnost svolat zahraniční výbor mnohem dříve, ale neučinil tak. V té době jsem ho ostatně marně žádal také o to, aby zahraniční výbor vzal na pořad záležitost dolů na uranovou rudu v Jáchymově, o nichž se vytrvale šířily zprávy, že je naše vláda prodala Sovětskému svazu. Dokazoval mi, že to jsou pověsti bezpodstatné, že do Jáchymova bylo z Moskvy povoláno pouze několik technických odborníků na poradu a že bychom si utržili jen ostudu, kdybychom s takovou věcí přišli do sněmovny. O půldruhého roku později, v létě 1948, když už sám byl s celou rodinou ve Francii, doznal ovšem americkým žurnalistům /viz New York Herald Tribune z 8.června 1948/, že Jáchymov prodán byl - že prý to teď už může říci, poněvadž prý již není vázán důvěrností věci.

... Za předsednictví tohoto poslance, který se cítil vázán komunistům závazkem důvěrnosti, takže občanům, kteří ho do sněmovny vyslali, nemohl prozradit, že komunisté zaprodávají národní majetek, sešel se tedy 13.února 1947 zahraniční výbor sněmovny, aby vyslechl zprávu komunisty Clementise. Z očekávaného trpného výsledku se však stala schůze velmi rušná, jakmile jsme se dověděli, že budeme po Německu požadovat jakési úpravy hranic na západě, s nimiž nám přibude 25.000 nových Němců, ale žádných jiných územních požadavků že mít nebudeme, a že budeme podporovat obnovu jednotného a ústředně spravovaného německého státu - tak jak se proto tehdy pod moskevským tlakem prohlásili o Poláci. Došlo k rušné debatě mezi Clementisem a poslanci demokratického smýšlení. Několik nás žádalo zájem o Kladsko, Hlubčicko a Ratibořsko.

Ze zmatených vět, jimiž na naše dotazy odpovídal Clementis i komunističtí členové výboru, bylo patrné, že vůbec nemají na srdci zájem našeho státu, nýbrž jen zájem Moskvy. A poněvadž v Kladsku, Hlubčicku a Ratibořsku šlo o věc českou, nikoli slovenskou, neuplatnil se tu ani Clementisům slovenský národní fanatismus, který řídil celé jeho myšlení na pařížské konferenci. Uplatnila se tu naopak politika, kterou začal Molotov již v červenci 1946 v Paříži, politika závodění o německou přízem, - usilováním o jednotný německý stát, a také o polskou přízem - upuštěním od požadavků na části slezského území. Naši komunisté neměli tuto úlohu ještě dobře nastudovanou; Pletli si i jednotnou vojenskou správu okupovaného Německa s ústřední německou vládou. Ale houževnatě dokazovali, že kdybychom sami zdvihli nárok na Kladsko, Hlubčicko a Ratibořsko, podkopali prý bychom tím polsko-německou hranici na Odře. A marné bylo vykládati jim, že Polákům se onu hranici stejně nepodaří uhájit. Odkud měli své rozkazy, vysvitlo zejména ze slov poslance Nového, šéfredaktora Rudého Práva, který tvrdil, že Poruří pod správou západních mocností je pro nás mnohem nebezpečnější než Poruří v rukou německých. Nový býval vébec velmi prudký; i novým žalářům a šibenicím mi jednou ve sněmovně vyhrožoval. Nebyl bych se nadál, že brzy zmizí v podsvětí, jako oběť "čistky".

Navrhl jsem pak, aby zahraniční výbor požádal vládu, aby ; 1. naše delegace na mírové konferenci podporovala aspoň zatímtní rozdělení Německa a vyřazení průmyslových oblastí z jeho samostatné správy; 2. aby rozhodnutí o tom, jaké územní požadavky na konferenci předložíme, bylo odsunuto, pokud nebudeme mít polské záruky, že nám po mírové konferenci samo ustojí aspoň v některých bodech. Nepodařilo se mi však dáti odhlasovat tuto resoluci. Komunisté nejdříve dokazovali, že o věcech zahraniční politiky musí rozhodovat Národní fronta, a nikoli sněmovna. Ale poněvadž to by jim asi nebylo stačilo, vystoupil nakonec Clementis a prohlásil, že na rozhodnutí vlády nelze již nic měnit, poněvadž je sám toho dne ráno již sdělil všem vládám spojeneckým, a kdyby nyní zahraniční výbor přijal mou resoluci, znamenalo by to nedůvěru vládě. V okamžiku jsem proto zůstal sám, jeden hlas proti všem ostatním. Aby občan demokratického Československa projevil nedůvěru vládě, která ho podvedla, to by bylo bývalo něco neslýchaného.

O necelý měsíc později, 11. června 1947, a rovněž bez jakékoliv předchozí porady se zahraničním výborem sněmovny, podepsali Gottwald s Janem Masarykem smlouvu o přátelství o přátelství a vzájemné podpoře s Polskem, kde se pravilo: všechny územní spory, které posud mezi oběma smluvními stranami trvají, budou urovnány vzájemným souhlasem nejpozději do dvou let po podepsání této smlouvy. Tím tedy Gottwaldova vláda nejenom přestala mluvit o našich požadavcích, nýbrž dokonce připustila, že mezi námi a Poláky jsou i "územní spory": to znamenalo, - Těšínsko, nikoli jako jistota, nýbrž jako otázka.

Č t v r t á v ě t a d i a l e k t i k y

- sg- Přistupujeme nyní analýze nejpodstatnější části marxistické filisofie, k teorii revolučního vývoje. Podle marxismu všechno na světě tají v sobě svůj protiklad a je s tímto protikladem v rozporu; z onoho rozporu pak vzniká něco nového, jež není ani "kladem" ani "protikladem", nýbrž jakýmsi vyšším stupněm, "skladem", který má zase v sobě svůj protiklad, a tak dále do nekonečna. Jinými slovy, vývoj v přírodě a v lidské společnosti probíhá podle Marxe nikoliv přímočaře, nýbrž klikatě, trhaně, zlomy, zvraty, t.j. revolučně. A to je ta slavná čtvrtá věta dialektické metody.

V několika knihách /"Antidühring", "Dialektika přírody" a j./ pokoušel se Marxův přítel a apoštol Bedřich Engels vysvětliti ná- zorně universální princip věčného "boje protikladů"; o to se po- kouší dnes také každá učebnice povinné marxistické filisofie v zemích za železnou oponou, ovšem marně. T.G.Masaryk v prvním svaz- ku Otázky sociální označuje dialektiku za filisofický hokus-pokus. Učedníkovi marxismu je třeba oparvdu velké víry, aby nabyl přes- vědčení o tom, že fyziologie rostlin, zákony termodynamiky a me- chanika kloubů lidského se řídí "bojem protikladů". Energie, na př., je fysikální jev, a musila by podle marxistické chytristiky míti v sobě svůj protiklad. Věda však o tom nic neví. Mrxista ovšem na to odpoví, že dnešní věda to sice neví, ale za 5.000 ro- ků bude snad vědět; to znamená, že marxistická filisofie, která se za železnou oponou vydává za vědu ze všech věd nejvědomatější, nemá jiného pramene poznání nežli svou materialistickou a revo- luční mystiku. Tím hůře pro energii - myslí si marxista, když ne- tají v sobě svůj protiklad, avšak zájmy proletariátu tento pro- tiklad potřebují, a tím je spor ukončen. Proč však trvá tolik marxismus na o nom hokusu-pokusu?

Odpověď je na snadě. Již jsme několikrát zdůrazňovali, že každá marxistická these má dva hroty: jeden obrácený k filisofii, druhý k praktickým potřebám. Marxismus spočívá v ideí třídního boje průmyslového dělnictva proti soukromým podnikatelům. Tento třídní boj je pro marxismus nevyhnutelným společenským zjevem a musí nevyhnutelně skončiti vyvlastněním všech výrobních prostředků stá- tem proletářské diktatury, t.j. socialismem. To je alfa a omega komunismu. Každý komunista musí bezvýhradně věřiti v to, že mezi soukromými zaměstnavateli a dělníky nemůže býti smíru, a že ve společnosti, kde jedni poskytují výrobní prostředky a jiný pra- covní sílu, musí existovati třídní boj. Kdo je trochu zapochybu- je o všeobecné platnosti revoluční čtvrté věty dialektiky, a tře- ba jen náznakově připustí, že by se mohli zaměstnavatelé a zaměst- nací spravedlivě shodnouti, je pro marxisty zrádce, odpadlíkem a zaprodancem kapitalistické reakce. R.1945 byl v sovětské Pravdě uveřejněn seriál článků soudruha Vargy; soudruh profesor dokazo- val černé na bílém, že na základě analýsy Marxe, Lenina, Stalina, Lafargua a jiných velmistrů dialektické chytristiky musí se hos- podářství USA shroutiti nejpozději na podzim 1946. Jelikož však američtí výrobci pravděpodobně nečetli ani Marxe ani Lafargua,

patrně nevěděli o tom, že se mají shroutiti a proto pokračovali ve vzestupné výrobní linii, a dokonce dodávali do UNRA všechno potřebné, aby mohla vydatně pomáhati právě sovětské Bílé Rusi a Ukajině, kde zuřila válečná litice nejvíce. Soudruh profesor Varga se pak, lidově řečeno, chytil za nos a uveřejnil v téže Pravdě článek, v němž velmi opatrně naznačoval, že se kapitalistické hospodářství nemusí vždy shroutiti, a že může nalézt účinné postředky k zachování své stability i prosperity. Skončilo to ovšem jako ve SSSR vždy končí hereze, t.j. ztrátou místa a koncentrákem, pak přišlo "veřejné pokání", a dnes prorokuje Varga každého půl roku, že se americké hospodářství co nevidět shroutí, a již se o vědeckou pravdu nepokoucí, ježto se bojí NKVD a nového koncentráku.

Marxistický fanatismus v otázce universální platnosti "čtvrté věty "V přírodě a v lidské společnosti" není vynálezem Leninovým či Stalinovým; byli to Marx a Engels, kteří nejen formulovali svůj zákon permanentního třídního boje, nýbrž také nenávistně potírali každou myšlenku sociálního smíru. První svazek Kapitálu vyšel r.1867. V té době působil v Německu velký sociální reformista biskup Ketteler, který zakládal katolické odborové organizace v celé zemi. Je známo, s jakou nenávistí sledoval K. Marx blahodárnou činnost Kettelerovu, a v dopisech Engelsovi vztekle psal o něm: "Ten katolický pes nám odvádí dělnictvo od revoluce". Německá sociální demokracie v poslední čtvrtině minulého století britce odmítala všechny sociální návrhy, dokonce hlasovala v říšském sněmu proti nemocenskému a starobnímu pojištění, proti zákazu dětské práce a noční práce žen, odmítala úrazové pojištění a všechna jiná zřízení ve prospěch dělnictva, protože se obávala, že zajištěný a spokojený dělník nepůjde do revoluce a nebude bojovati za socialismus. Čím hůře, tím lépe - bylo heslem německé sociální demokracie, a všechna základní sociální zařízení byla v Německu uskutečněna ke konci minulého století jen díky německým katolíkům a proti vůli marxistů.

Třídní boj, boj až do úplného zničení posledních zbytků soukromohospodářské činnosti, to vyžaduje velké nenávisti. Marxismus vidí svůj raison d'être ve vybičování třídní nenávisti, a nanávidí ty, kdož nechtějí nenávidět. Leninovi až selhával hlas vztekem, když r.1920 mluvil ke komunistické mládeži v Moskvě o americkém dělnictvu, které je prý zkaženo vysokými mzdami a rodičovskými domky, a nechce proto jíti do socialistické revoluce. Lenin tenkrát mluvil nenávistně také o anglických odborech, že se prý starají jen o zvýšení mezd a o zkrácení pracovní doby, nechtějí však nic vykonati pro socialismus; dnes by ovšem Lenin poopravil své mínění o anglických trade-unionech, ježto pod osvědčeným vedením soudruhů Hornera, Bevana a Stracheye pracují dnes pro věc marx-leninismu docela utěšeně.

Pozorný čtenář je jistě na rozpacích: je-li možné, poskytnouti námezdnímu pracovníku v rámci soukromohospodářského řádu vysokou mzdu a účast na všech vymoženostech lidské kultury a civilizace, kde je potom objektivní důvod k třídnímu boji? Proč tedy sociální revoluce? Proč úsilí o revoluční převedení soukromého

vlastnictví výrobních prostředků do rukou státu, proč socialismus? Slyšeli jsme tyto otázky již r.1945, kdy u nás začala znárodnovací horečka, a kdy se socialisovala výroba klíčová i neklíčová, bez ohledu na spravedlnost a na zájmy výroby, ba i proti sociálním zájmům dělnictva. Velmi často se u nás znárodnovalo jen proto, že soukromý sektor v některém výrobním oboru vyráběl lépe, hojněji a levněji, než sektor socialisovaný, a při tom platil daleko lepší mzdy, než pán socialistický stát. Marxismus se nikterak neohlíží na to, že socialisované podniky pracují špatně a nehopodárně, a že místo statků investičních a spotřebních vyrábějí jen bídu. Kde je tedy příčina nenávisti vůči soukromému podnikání?

Je to these o povaze a původu podnikatelského zisku. Podle marxova učení pramení podnikatelský zisk jen a výlučně ve vykořisťování námezdního pracovníka. Nemůže proto podle Marxe existovat spravedlivá mzda, jelikož každý pracovní poměr je sám o sobě nespravedlivým. Kdyby byl podnikatel přestal jednoho dne vykořisťovati své dělníky a jim platil skutečné spravedlivou mzdu, musil by v brzké uzavřít svůj podnik, poněvadž by po tom neměl žádného zisku. Existence podnikatelské /"kapitalistické"/ třídy je podstatně spojena s vykořisťováním třídy dělnické. Tyto dvě třídy jsou společenskými protiklady a jsou v neustálém boji. Abyto vědecky zdůvodnil, napsal Marx tři svazky Kapitálu, v němž rozvinul své učení o hodnotě a nadhodnotě. Toto učení je základním pilířem a svorníkem celé marxistické nauky. /Pokračování/

ZA NOVOU TVÁŘNOST ČESKÉHO SELSTVÍ

Karel Hruša

Naše vesnice je nyní stále dál od poměrů, které jí připravila liberálnícká éra se svými prudkými periodami prosperity a úpadku, ustavičné nejistoty a tvrdosti sociálního života. A je teď stále dále od možnosti zdravé reorganizace svého života, neboť socialismus a selská prosperita je oheň a voda. Ale víme, že opět pomine diktatura v naší vlasti a naše vesnice bude moci nabýt onoho života, jaký si naši sedláci přejí vytvořit a zajistit.

V čem bude záležet? Přesvědčili jsme se za trvání liberalismu, že politické strany postavené na stavovském a hospodářském závěru, nejsou schopny, ba přímo vylučují spořádaný a úspěšný růst národního blahobytu, a že jsou jen nástrojem k jeho ochromení. Žádáme proto, aby politická sněmovna, složená ze zástupců politických stran, byla doplněna hospodářskou komorou složené ze zástupců zemědělců, dělníků, živnostníků, veřejných zaměstnanců, svobodných povolání a hospodyněk, rovnoměrně zastoupených a svobodně a tajně volených na základě odborářském. Spatřujeme v právu kontrolovat hospodářská ministerstva i sociální instituce spolehlivou záruku, že hospodářská a sociální prosperita bude zdravě a spořádaně řízena a hlavně, že bude vedena v pravém demokratickém duchu nepodléhající tak tlaku kapitalismu liberálního a státního. Odbory národního společenství tím dorostou své plné síly a uplatnění v hájení zájmů stavovských. Svoboda a samostatnost každého

člověka je naším cílem, jeho politická svoboda bude zajištěna v politické sněmovně, jeho hospodářská jistota a samostatnost bude zajištěna ve sněmovně hospodářské.

A účast zemědělců v tak uspořádaném společenství? Jakých obrysů mají nabýti Zemědělské komory /Z K/, co budou musit řešit, aby převedly české selství ze socialistického hospodářství do normálních forem a daly českému sedláku jistotu, že bude mu zaručen jistější, pohodlnější a lehčí život, než tomu bylo dříve?

Sedlák musí býti pánem své usedlosti a jeho usedlost ho musí uživit. Hájíme vášnivě dělníkovo právo na minimální mzdu, a stejně vášnivě hájíme zásadu, že také existenční zajištění sedláka musí předpokládat svou "minimální mzdu", t.j. výměru pozemků. Výměra jeho usedlosti nesmí jíti pod limit, který by mu nezajistil slušný život i jeho rodině. Otázka spravedlivého rozřešení půdní tržby bude primérním problémem k řešení pro Z K. Dále to budou otázky výrobní a tržní, všeobecného a odborného vzdělání, otázka dělnická, otázka finanční politiky, pak problém lékařské služby venkovu, otázka osobního osobního a podnikového pojištění atd. Všechny tyto problémy budou musiti Z K řešiti, aby zajistily sociální stabilitu a tím i svobodu českému sedláku, jako i spravedlivou odměnu za jeho práci.

Jak si představujeme organizaci Z K? Členem Z K se má stát každá hlava zemědělského podniku - usedlosti. Její rozčlenění bude ve stupních politické správy se vžitým hierarchickým pořadím místo, okres, kraj, stát. Funkcionáři mohou býti pouze členové organizace, nikdy její technický personál, kterým bude příslušet veškerá moc pouze technicko-správní. Správní sbory Z K volené v nových volbách ve všech stupních budou mít také zástupce zemědělské dělnictva. Z K budou nejlepším reprezentantem českého sedláka. Nikdo jiný nebude moci hájiti zájmy zemědělců tak upřímně a odbor- jako ony. Sedláci si budou řídit své věci samostatně, aniž jim do toho budou mluvit tajemníci politických stran, správci hospodářských družstev, ředitelé cukrovarů nebo úředníci různých Svazů a politických úřadů. Český sedlák nesmí býti více šikanován těmito lidmi, ať již jde o rozdělování subvencí, výkup a určování kvality zboží, nákup strojů a jiných potřeb. Já pán, ty pán! Je důstojno českého sedláka, aby s láhvemi slivovice a slaninou obíhal všechny možné pohlaváry jen z toho důvodu, aby mohl dostat to, nač má spravedlivý nárok? Je důstojno, aby se musel do krve hádat o spravedlivé hodnocení kvality a ceny v družstvech? Nebo aby v podnicích zemědělského průmyslu a obchodu se rozdělovaly miliony vzniklé z jeho práce, funkcionářům, aniž se o tom vůbec dověděl?

Řekli jsme, že prvním úkolem Z K bude rozřešení půdní držby a vytvoření soběstačných selských usedlostí. Musíme si nejdříve ujasnit tuto prosotu věc: půda naší vlasti nám slouží k usídlení a k obživě. Jako křesťanský demokrat hájíme právo každého člověka na práci a oživu a na domov, žádáme proto aby půda naší vlasti byla účelně rozdělena na půdu ponechanou k osídlení a půdu ponechanou pro obživu zemědělců a měst... Chceme, aby bylo vedeno jasné dělísko ve všech městech a na všech dědinách mezi těmito

skupinami. Půda, která nebude určena k osídlení, musí všechna přijít do rukou sedláků. Každý kdo ze sedláků nebude mít půdní limit, bude mít přednostní právo na získání dalších pozemků. Tvoření soběstačných selských usedlostí je otázka vázaná na místní a krajové možnosti a Z. K. budou zakládat svá jednání na této skutečnosti. Výjimky v držbě selské půdy jsou samozřejmě nutny, hlavně v případě výzkumných statků a určitých kulturních a sociálních institucí. Je rovněž samozřejmostí, že pů a sloužící dělníkům a živnostníkům k doplnění existenčního zabezpečení nemůže se státi půdou selskou.

Nemůžeme v rámci revuální úvahy se obírat dalším podrobnostmi činnosti Z. K., zejména v otázkách výrobních a odborného školství. Je však nepochybně, že je v rámci hospodářské autonomie a spolupráce s ostatními hospodářskými odbory může český sedlák splnit své poslání vůči národu, sobě a své rodině.

MUSÍME BÝTI PŘIPRAVENI ŘEŠITI SOCIÁLNÍ PROBLÉMY

"Potřebujeme, aby člověk byl hodnocen co člověk, který má právo pracovat, a od lidské společnosti požadovat, aby se organizovala tak, aby kdokoliv kdo pracovat chce, práci vždy našel. Nic naplat, nesmíme si zastírat, že soustava svobodného podnikání tento problém dosud nevyřešila, ale vyřešit jej musí, neboť je to dlužna sama sobě. Je to dlužna stejně dělníku jako podnikateli, stejně jsou oba nerozlučnými kamarády v obecné tvorbě a oběma musí býti měřeno stejně spravedlivě."

Na druhé straně by bylo nesmyslem chtít osdraniti svobodné podnikání, jak to chtějí komunisté. Neboť svobodnému podnikání svět vděčí skoro za všechno, co vidíme kolem sebe, a za opravdový a nezměrný pokrok ve všem. Komunisté se domnívají, že svobodný svět nebude schopen tento problém vyřešiti, a že shltnou svět, až nadejde nová hospodářská krise se svým utrpením pro nezaměstnané. Nezaměstnanost je však nejen utrpením, ale i nebezpečím. Vzpomeňme si, že se Hitler dostal k moci jedině prostřednictvím nezaměstnaných, byloť jich 8 milionů - a ty rozhodli..."

/Miroslav Švestka v časopise "Katolík"/

Umělecká porota v Praze přisoudila čestnou cenu jednomu pozounistovi z České Filharmonie. Avšak ministr soudruh Václav Kopecký odmítl uznati toto rozhodnutí. "Heleďte, pánové," řekl soudruh ministr "vy taďy něco povídáte o jeho uměleckých zásluhách. Ale já vám říkám - je to chlap línáá, nic více. Viděl jsem ho tuhle na koncertě ve Smetanově síni. Všichni poctivě hráli, houslisté, čelisté, klarinetisté, ale ti čtyři ulejšváci, co foukají na pozouny, mi šly na nervy - jakmile dirigent na ně nedal pozor a jen se podíval jinam, už přestali hrát. Né, žádnou cenu!" A nedali.

A K T U A L I T Y A P O Z N Á M K Y

Volby ve Francii a další vyhlídky

Všechna emigrantská srdce nepochybně zajásají nad tím, že komunisté v posledních volbách ve Francii ztratili celých 66 mandátů, čili více než jednu třetinu. Nejsilnější parlamentní složkou ve Francii se stalo hnutí generála De Gaulla - 115 mandátů /v dřívější sněmovně nebylo hnutí vůbec zastoupeno/. Silně utrpěli francouzští lidovci /MRP/, kteří byli dříve největší stranou po komunistech. Vcelku lze konstatovati, že komunisté utrpěli velkou porážku, jako i v nedávných volbách do obecních zastupitelstev v Itálii, kde křesťanští demokrate a strany umírněné získali téměř všude nové posice na úkor komunistů.

Výsledky francouzských a italských voleb jsou nesmírně poučné. Především je to potvrzení skutečnosti, že jedinou živnou půdou pro komunismus je lidská bída. Veliké ovšem jsou zásluhy protikomunistických bojovníků v obou románských zemích, nicméně největší zásluhou o to, že tyto obě země zůstaly věrné světu západní kultury a civilisace, světu, jehož zvelebení a rozvoje obě země se účastnily tak pronikavou měrou, je přece jen Marshallův plán, t.j. hospodářská pomoc Spojených států schůdlé a trpící Evropě. Nebýt Marshallova plánu, celá Evropa by snad již byla ve spárech bolševiků. Kremlevské Politbyro vědělo velmi dobře, oč šlo, když bylo nařídilo československé vládě v létě r.1947, aby odmítla účast na Marshallově plánu, což také naše slavná vláda učinila za nadšeného souhlasu téměř všech našich srdnatých zákonodárců, kteří se tenkrát mohli doslova umlátiti samými vyznáními lásky k "našemu velkému slovanskému spojenci". Nemůžeme se vlastně ani tomu diviti, protože se již od r.1945 naši politikové předháněli v servilnosti vůči Sovětskému svazu a tak vytvářeli dusné ovzduší sovětofilské. Jen mimochodem připomínáme, že pan dr. P. Zenkl prohlásil dne 14. listopadu 1945, za frenetického potlesku celého Prozatímního "parlamentu", že se československá zahraniční politika musí cele opírat o zásadu "Nikdy bez Sovětského svazu, nikdy proti Sovětskému svazu, vždy pevně po boku se Sovětským svazem."

Lék může býti účinným jen tehdy, když jej nemocný chce užívat i také užívá. Československo se stalo obětí komunismu, protože naši vedoucí politikové zbaběle odmítli účinný lék proti tomuto moru - hospodářskou pomoc USA podle Marshallova plánu. Již sv. Tomáš Akvinský říkal: má-li někdo hlad, dej mu nejprve najíst a pak mu čini kázání. Marshallův plán zachránil Evropu v poslední hodině před smrtelným nebezpečím komunismu. Poslední volby v Itálii a ve Francii, kde již vysoko stoupaly vlny komunistické agrese a hrozily pohřbít ve svých kalných vodách všechny hodnoty křesťanské civilisace, a kde nyní byl komunismus zatlačen do pozadí politického kolbiště, jen potvrdily, že Spojeným státům připadla čestná historická uloha obhájce lidstva a lidství před temnými silami kremlevského satanismu.

Francouzské parlamentní volby nás opravňují teď k naději, že blížící se parlamentní volby v Anglii ukončí dnešní mezinárodní nejistotu a co hlavní, podstatně zlepší nynější vztahy britsko-americké. Socialistická vláda soudruha Attleeho je v zajetí komunomilovných vůdců "třetí síly" v čele s bývalým labouristickým ministrem soudruhem Aneuriném Bevanem, který rozvířil nyní prudkou kampaň proti vyzbrojení Anglie. "Dělejme mírovou politiku a budeme pak žít v blahobytu!" To je nejnovější heslo Bevanova křídla Labour Party. Toto heslo je ovšem absurdní, jelikož spočívá na předpokladě, že Sověty si přejí žít v míru a že si nehodlají podrobiti západní Evropu a celý svět. Stoupenci Bevanovi otevřeně vyslovují své sympatie vůči rudé Číně, žádají odevzdání Formosy čínským komunistům a evakuaci Koree. Posice ministerského předsedy soudruha Attleeho je proto velmi vratká, a počet jeho stoupenců v Labour Party se stále oddrobuje. V oblasti zahraniční politiky byla působnost labouristické vlády se stanoviska evropského neblahá. Nejhorším snad hříchem socialistické vlády v Anglii je zhoršení anglo-amerického poměru. Spojené státy vyšly Anglii všemožně vstříc, poskytly labouristické vládě lví podíl na Marshallově plánu, a nedávno dokonce obětovaly soudruhu Attleemu hlavu nesmírně populárního generála Mac Arthura, čímž byla citelně oslabena posice samotného prezidenta Trumana. Nyní však budoucnost celého západního světa křesťanské civilizace závisí na tom, - můžeme to směle říci - jak dopadnou podzimní volby v Anglii. Zvítězí-li znovu socialistická Labour Party, je nepochybně, že dříve nebo později dojde k definitivní roztržce mezi Velkou Británií a Spojenými státy severoamerickými, což by znamenalo pro západní Evropu katastrofu. Avšak na štěstí je vítězství Labour Party nepravděpodobné, a Britové již počítají s brzkým návratem Winstona Churchilla k vládě.

Také pro nás emigranty bude event. volební porážka socialistické Labour Party znamenati mezník v dějinách, neboť se postoj USA vůči komunistickému výboji ještě více zaostří a zpřesní. USA bojují dnes hlavně proti komunistickému imperialismu a rozpínivosti, nemohou však bojovati proti komunismu mimo své vlastní území, jelikož by soudruh Attlee s tím nesouhlasil. Bude-li však Labour Party poražena v podzimních volbách, pak přestanou také ohledy vůči socialistickému útlocitu britských soudruhů. A jsme přesvědčeni, že Američané pak zrevidují od gruntu též své dosavadní metody a cíle protikomunistického boje a již nebudou nadále trpěti, aby komunistický ďábel byl vyháněn socialistickým Belzebubem...

S V U J K S V Ě M U

V pořekadle pravda skryta:
Korytáře najdeš u koryta.
Rudým se poddal hravě,
Do Rady se hrne dravě.

Stanislav Brzo.

Z Á S L U Ž N Ý K U L T U R N Í Č I N

Pod názvem "Kytice z českého kvítí" vyšel výbor z básní a prosy 38 českých autorů, a to péčí univ.prof.dra Otakara Odložilíka. Upozorňujeme čtenáře, že si mohou objednat knihu na adresu: Prof.O.Odložilík, Dept.of History, Columbian University, New York 27, N.Y., USA.

Washingtonským lancknechtům za rámeček

...Naši živnostenští osvoboditelé jsou v zaměstnání u amerického spolku National Committee for a Free Europe. Tento spolek jim platí, aby pěstovali jeho politiku, a naši výtečníci tím, že služební poměr přijali, stali se politickými zřízenci americké politické organisace. Ze všech národních emigrací jsou naši političtí živnostníčkové ti jediní, kteří se takto zavázali. Všechny ostatní emigrace, když jim byla tato služba nabídnuta, s díky odmítly, ač pomoci hmotné i mravní velmi potřebují. Jsou si však vědomy toho, že hájiti zájmy národa může jen ten, kdo zachová nezávislost na zájmech jinonárodních, kdo se živí jakoukoliv prací, ale politiku pěstuje ve svém čase a za své peníze. Nelze připustiti, aby tam, kde jde o zájmy národa, o jeho bytí i nebytí, rozhodovaly zájmy národa jiného, byť i sebe přátelštějšího. Je jasné, že jiné národy mohou býti spojenci, nemohou býti našimi pány. /Londýnský "Národ"/.

V E V A R Š A V Ě se táží: proč byl sovětský maršál Rokossovský jmenován polským ministrem války? Odpověď: Stalin shledal hospodárnějším, dá-li ušítí jednu polskou uniformu pro Rokossovského, než aby musil obléci do sovětských uniforem celou polskou armádu.

ROZPRAVY, list pro křesťanskou demokracii. Číslo 6., červen 1951. Řídí a vydává S.Ghelfand, pod záštitou křesťansko-demokratické strany v Belgii. Všechnu korespondenci řiďte na adresu: S.Ghelfand 49, Rue Brichaut, Bruxelles, Belgique.